

дански и служебен стабилитет и сносно материално положение. Защото — знайно е: никой не може да бжде преданъ и енергиченъ творецъ, ако въ него живѣе страхътъ предъ утрешния день, или ако нуждитъ всѣкичасно чукатъ о вратитъ на неговия беденъ домъ. Нашата професионална скромность поставя като последна задачата около нашия материаленъ служебенъ и правовъ стабилитетъ, когато, въ действителность, тя предшества всички други. Ала ние все пакъ си оставаме скромни работници на родната материална култура и подчертаваме първитъ като нашъ факелъ, наше знаме (к, н.).

Споредъ тѣзи схващания, целта на Съюза трѣбваше да има като своя главна и ръководяща нишка професионалнитъ интереси на учителството и да се бори за подобрене неговото материално, служебно и правово положение, обаче, „поради скромность“, главната целъ се оставя въ опашката, а на пръвъ планъ се издигатъ цели, които нито сж присъщи на една професионална организация отъ наемници, нито пъкъ е по силитъ ѝ. За целта си има цѣло министерство, търговски камари и пр., които, като органи, създадени и крепени отъ съвременната капиталистическа държава, развиватъ необходимата енергия и полагатъ нуждитъ грижи за задоволяване нуждитъ на капиталистическото производство съ необходимото число квалифицирани работници. Учителитъ въ случая играятъ само ролята на наемници, които провеждатъ тази политика на практика, одѣлтворяватъ я и ѝ даватъ плътъ и кръвъ, т. е. превръщатъ я въ капиталистическа „родна материална култура“. Като наемници, трудътъ на тѣзи учители е експлоатиранъ, а правовото имъ и служебно положение сж крайно несигурни, както на всички наемни работници, на всички пролетарии, които живѣятъ отъ продажбата на своя трудъ. Отношението на държавата къмъ тѣхъ е сжщото, каквото е това на капиталиста къмъ своитъ наемни работници. Обаче, това не се създава отъ ръководителитъ на учителитъ-професионалисти.

Каква мъгла сжществува въ главитъ на тѣзи учители се вижда още и отъ развититъ мисли по реферата: „Належащи реформи въ областта на професионалното образование“, държанъ отъ М. Антоновъ въ учредителния конгресъ. Г-нъ Антоновъ казва: „Че тя (организацията б. н.) ще върви изъ своя пѣть на творчество, разчитайки на подкрепата на братски колегиални срѣди и организации, както и на държавни и обществени фактори, които носятъ присърдце интереситъ на нашето стопанско-промишлено преуспѣване; че въ името на това преуспѣване и въ това на служебния граждански и материаленъ стабилитетъ на профес. учителъ — той, новиятъ съюзъ, ще бжде строго неутраленъ и пѣтищата му къмъ респективнитъ министерства, държавни и обществени учреждения ще бждатъ пѣтищата на искрено сътрудничество (к. н.); и че, по предварителни уговорени условия, той съ готовность ще се отзове на повика за обединение на всички учителски сили въ единъ общъ учителски съюзъ“*)

*) Гл. в. „Професионаленъ подемъ“.